

2021. január 7. - „Bár betörik a szemedet, széttörik a nyelvedet, kitörik a karodat, letörik a kardodat, állod” – szól mégis dacosan konok állhatatossággal, tisztán, gerinces-egyenes modorában, a magyarság lelkiismeretének hangján a költő, aki csak azért is énekel. Döbrentei Kornél ma is igazi, népben érző művészhez méltó módon, mint egy élő monumentum hordozza magában egész nemzete fájdalmát.

Több mint egy évvel ezelőtt, 2019 adventjén Döbrentei Kornél azt mondta nekem: maga is szerethet szenvedni, ha így kedveli a költészetemet. Azt válaszoltam: szeretek, elvégre magyar vagyok. Az elmúlt évszázadokban a magyarság sorsát igazán jól megéneklő költőink, vateszeink mindig fájdalmasan szóltak a hazáról, sőt temették a magyarságot. Gondoljunk csak Vörösmarty, Berzsenyi vagy Ady soraira, amelyek identitásunk szerves részét képezik. Nemrég, a karácsony előtti napokban alkalmam volt – ezúttal hosszasan – elbeszélgetni Döbrentei Kornéllal, aki véleményem szerint korunk legmagyarabb és legtehetségesebb költője. Egy nemzeti érzelmű művésszel társalogni a haza sorsáról mindig nagy élmény számomra, főként olyannal, akinek művészi eszköztára nem más, mint a magyar nyelv, amelyet egyedi virtuozitással használ. Ahogy beszélni kezd, jellegzetes orgánuma betölti a teret, ahogy gondolatai is lassan betöltik a lelkemben tátongó űrt, amely időről időre óhatatlanul kialakul bennem a modern kor hazug világának útvesztőiben bolyongva, mígnem aztán betöltik az igazak.

Egy magyar királyi honvéd ezredes lányának és egy magyar királyi lovagkeresztes főhadnagynak a gyermekeként nem csoda, hogy hangja ellentmondást nem tűrően zeng, ugyanakkor kiérezem belőle az atyai gondoskodást is, melyben a jövő generáció magyarságába vetett hit bújik meg. Rögtön elő is kerülnek az ikonikus irredenta magyar versek, mint Papp-Váryné Magyar Hiszekegye, majd végigvesszük szépen sorban a népek Krisztusának stációit Márai Halotti beszéde nyomán, végül eljutunk Sajó Sándorig, hogy elmondhassuk minden népben érző magyar ember közös élményét, miszerint az összes bú és szenvedés ellenére magyarnak lenni mégiscsak büszke gyönyörűség.

Döbrentei Kornél minden sorsfájdalomból fakadó keserűség ellenére is hisz abban, hogy a magyarságnak szerepe van a Kárpát-medencében, már csak elképesztő és egyedülálló történelme okán is.

Néha az lehet a benyomásunk – mondja –, hogy az évszázadok óta zajló tervszerű bomlasztás és rombolás a sejtjeinkig hatolt, de nincs így, hiszen számtalanszor kiderült már, hogy nem lehet elbánni velünk – teszi hozzá, majd intőleg megjegyzi:

– Ott nem lehet békejobbot nyújtani, ahol a hóhérok nem kérnek bocsánatot. Nemzedékeken át megrontott, hamis téveszmék áldozatai kerültek hatalomra egy kiszolgáltatott nép élére, miközben Európának is érdeke volt, hogy felszámoljanak minket, mégsem sikerült. Azonban ahogy korábbi ellenségeink, úgy a jelenleg hatalomra kívánczók számára is elpusztítandó kategória Magyarország. Az internacionalizmuson, a globalizmuson nevelkedett nemzetárulók ma is tervszerűen bomlasztanak, a férfit és az asszonyt szándékosan összeugrasztják, igyekeznek elvenni a gyermekvállalási kedvet, szétzüllesztik a családot, a közösséget. A világban zajló általános negatív folyamatok ellenére, valamint a nemzeti múlt keserű poharának kiürítése után a magyarság jövőjével kapcsolatban mégis derűlátó gondolatok fogalmazódtak meg, egyrészt a lelki nemzetegyesítés kapcsán, amely Döbrentei Kornél szerint sikeresen zajlik, ugyanakkor a nagypolitika színpadán sem hátrálunk, mondja. – Most egy olyan

kormány van az ország élén, amely megpróbálja ezt a nemzetet fölrázni, fölfelé ívelő pályára helyezni, éppen ezért erkölcsi kötelességünk támogatni. Hiszek Magyarország feltámadásában, de még jobban hinnék, ha több magyar értelmiségi odaállna, és nem engedné magát vagy a lelkiismeretét megvásárolni.

A több mint kétórás beszélgetés zárásaként katonásan kerül a végére a pont is, mégpedig a következő szavakkal üzenetként a mindenkori magyarság számára: – Szikáran annyit kell mondani, hogy mindenki próbáljon magába nézni, kielemezni, hogy hol él, és önmaga erkölcsi parancsaihoz hínek maradni.

Majd miután odanyújtom kedvenc esszékötetem, a Vajúdó feltámadás címűt, hogy dedikálja nekem, sűrű sorokban írni kezd, végül utóiratként – beszélgetésünk és egyben magyar történelmünk margójára – kanyarítja oda minden konok magyar közös hitvallását: „Csak azért is feltámadunk!”

Zana Diána